

[Kurt Hansen.]

ikke gå ind for som helhed. Vi går naturligvis ind for at få nedlagt arbejdsformidlingskontorerne, vi går ind for at få nedlagt arbejdsretten, men vi skal bestemt ikke have opgaverne overført til underretterne.

Til sidst kan jeg meddele, at vi selvfølgelig heller ikke kan gå med til den stramning, som man foreslår fra kristeligt folkeparti og venstre.

Ud fra disse betragtninger skal jeg tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folkettinget tager afstand fra enhver form for indblanding fra statens side i de grafiske arbejderes kamp for at sikre beskæftigelse, løn- og arbejdsforhold, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden af Kurt Hansen: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu også i forhandlingen.

Gert Petersen (SF):

Det, der kalder mig herop, er nogle bemærkninger, som den socialdemokratiske ordfører kom med.

Jeg vil da godt lige forudskikke den bemærkning, at det ikke skyldes, at jeg anser socialdemokraterne for at være de slemmeste røvere i den mørke skov, hvori vi befinder os. Jeg mener egentlig, at socialdemokratiet, når de går ind i disse forhandlinger, har gjort, hvad de kunne, for at afbøde det slag, som de borgerlige partier har søgt at rette mod store dele af lønmodtagerne.

Men netop derfor, netop fordi jeg har den opfattelse, så synes jeg nok, der er grund til at drøfte den problematik, som er ført frem fra socialdemokratisk side, også fordi jeg er af den overbevisning, at den vej, som man er slået ind på, og som er kendetegnet af indgreb i 1975 og indgreb i 1977, hvis den fortsættes, kan vise sig skæbnesvanger for de partier, som føler et tilhørsforhold til arbejderbefolkningen, og dermed altså også for socialdemokratiet. Jeg tror ikke, at den vil blive så skæbnesvanger for, skal vi sige fremskridtspartiet eller venstre eller de konservative. Det er af disse grunde, jeg især beskæftiger mig med det, som den socialdemokratiske ordfører sagde.

Det ville være fristende at ironisere lidt over de meget dialektiske betragtninger, som hr. Auken kom med, hvor han forenede begreberne frie forhandlinger og indgreb i overenskomstsituationen i en syntese. Det skal jeg i og for sig lade ligge.

Det undrer mig derimod lidt mere, at hr. Auken så let kom om ved, at det var i de ekstraordinære, akutte situationer, og kun i dem, folkettinget havde ret til at gribe ind. For hvad er ekstraordinære situationer? 1975 var en ekstraordinær situation, fik vi at vide i den fremsættelsestale, den daværende arbejdsminister præsterede, da indgrebet skulle gennemføres. 1977 var altså også en ekstraordinær situation fik vi på ny at vide. Så spørger man sig selv: hvad er 1979? Hvad er 1981? Sandheden er nemlig, at mens vi på venstrefløjten måske taler så meget om indgreb, at man ude i befolkningen kan tro, at det er vanen, at folkettinget griber ind, så er det jo ikke tilfældet. I årene efter anden verdenskrig har folkettingen, når det drejede sig om selve overenskomstafslutningen, kun grebet ind i 1956 og i 1963. Jeg var lige ved at sige, at det kan endda være, hvad det være vil, det kan det selvfølgelig ikke, men der har dog været betydelige mellemrum.

Men nu har vi altså oplevet to gange i træk, i 1975 og i 1977, at der er sket et folketingsindgreb. Derfor må man nok spørge, ikke mindst da det sidste indgreb skete på den specielle baggrund med forudgående fastlæggelse af lønrammer osv.: er det en ny model, som er under udvikling? Er det en helt ny model for arbejdsmarkedet og forholdet mellem folkettingen og arbejdsmarkedet, man lægger op til? Jeg tror, det vil være mere rimeligt, fornuftigt og ærligt, at man drøftede, om det virkelig er en sådan ny model, i stedet for at søge tilflugt til betragtningerne om de ekstraordinære situationer.

Hr. Auken sagde, at vi her i Danmark har et enestående fagligt retsgrundlag, som de ikke har i andre lande. Han nævnte arbejdsretten, forligsinstitutionen, og man kunne nævne overenskomstafslutning, fredspligt osv. Jeg vil slet ikke gå ind i en diskussion om det eksisterende grundlag, men det, der er spørgsmålet, er, om dette grundlag er ved at udvides med en ny faktor, nemlig folkettingen, som noget regelmæssigt, som noget tilbagevendende.

Vi havde forleden besøg af en hollandsk parlamentsdelegation. Jeg spurgte nogle af de hollandske parlamentarikere, hvordan man